

‘Zichtbaar maken wat ontbreekt’. Over poëzie voor *De eenzame uitvaart*

Lizet Duyvendak (Open Universiteit Nederland)

Sinds het begin van de 21^e eeuw is er een opvallende bloei van rouwliteratuur te constateren (Lambrecht 2018). Deze rouwliteratuur is meestal autobiografisch van aard. Dat is echter niet het geval bij de poëzie die wordt geschreven ter gelegenheid van de zogenaamde ‘eenzame uitvaarten’. Onder een eenzame uitvaart wordt verstaan een begrafenis of crematie die door niemand wordt bijgewoond, afgezien van vier dragers en één of twee medewerkers van de Sociale Dienst. Het gaat hier om de zogenaamde ‘sans papiers en sans familles’: vereenzaamde en verwaarloosde ouderen, verslaafden, dronkaards, illegalen. De dichters kennen de overledene niet, maar maken op basis van de vaak schaarse informatie speciaal voor de overledene een gedicht, dat zij tijdens de uitvaart voordragen.

In mijn bijdrage zal ik allereerst het project van *De eenzame uitvaart* toelichten en daarna antwoord proberen te geven op drie vragen: wat beweegt dichters aan een eenzame uitvaart mee te werken, wat voor soort poëzie levert dit op, en in hoeverre zijn dit soort gedichten anders dan ‘gewone’ rouwpoëzie?